

HỒI 403

Phước Thủ Phước Cước

Gió từ dòng sông phía trước mặt thổi tới, có lẫn cả mùi khói pháo hoa. Mái tóc của tuyệt sắc mỹ nữ Loan Loan tung bay phất phới, vài sợi tóc chạm nhẹ vào mặt nạ của hai gã.

Khấu Trọng cười khở nói: “Loan đại tỷ thật thần thông quảng đại, không phải đại tỷ vẫn theo dõi hai chú cháu bọn ta đấy chứ?”

Loan Loan khúc khích cười phì một tiếng: “Hai chú cháu các ngươi đúng thật là rất có can đảm, một người kêu Mạc Vi, còn một là Mạc Nhất Tâm, ta chỉ muốn xem khi nào thì người của Lý gia bắt các ngươi tống vào đại lao mà thôi.”

Từ Tử Lăng cố gắng không để ý tới mùi hương nhẹ nhàng từ thân thể nàng tỏa ra, lạnh nhạt nói: “Lần này thì ngươi muốn diễn trò gì vậy?”

Loan Loan đưa đôi mắt đẹp nhìn gã một cách dịu dàng, hờn dỗi nói: “Đã lâu không gặp người ta như vậy, mà sao không hề có một chút khách khí nào cả? Trả lời chuyện của người ta trước đi đã chứ.”

Khấu Trọng nói: “Bọn ta vừa vào trong tự tham thần bái phật để cầu vận may, còn bây giờ ở trên cầu đợi vận đến, nói thế đã đủ minh bạch chưa?”

Loan Loan giơ tay lên trời chỉ vào một đóa pháo hoa vừa nổ tung rai: “Trông kìa, thật là mỹ lệ!” Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn nhau, lại tuyệt không biết phải làm gì với nàng lúc này, trong lòng càng kêu khở. Nếu cứ dây dưa với nàng ở đây suốt như vậy, thì đêm nay sao có thể tiến hành đại kế được.

Loan Loan lại nhìn xuống sông, khuôn mặt thanh lệ thoát tục lộ vẻ suy tư, lạnh lùng nói: “Từ khi biết hai ngươi đến Quan Trung tìm Bảo khố, Lý Kiến Thành đã phái người đi tra xét toàn bộ hai mươi tám kiến trúc lớn nhỏ có quan hệ với Dương Tố ở Trường An, thiếu chút nữa là lật tung phòng ốc lên, vậy mà vẫn không tìm thấy bất cứ một dấu vết nào về Bảo khố, đành phải bó tay. Nếu như Bảo khố ở trong Vô Lậu tự thì đúng là ngoài sự tưởng tượng. Thiếu soái chẳng phải đã nói đêm nay là lúc tốt nhất để tìm Bảo khố sao?”

Khấu Trọng nghe nàng nói thì thiếu chút nữa bị cứng họng, bèn cười khổ: "Trong Hoàng cung chắc là có gian tế thám tử của Loan đại tỷ, cho nên không có chuyện gì mà đại tỷ lại không biết đến."

Loan Loan duyên dáng nghiêng người về phía Từ Tử Lăng, ghé sát tai gã rồi ôn nhu nói: "Tử Lăng chàng vẫn còn vài điểm thật thà. Tử Lăng à! Hãy khuyên hảo huynh đệ tốt của ngươi đi! Nếu không chịu hợp tác với ta, thì chỉ có Thạch Chi Hiền được lợi khi các các ngươi tìm ra bảo tàng."

Từ Tử Lăng cố chịu đựng sự gần gũi thân mật của nàng, nói: "Ai dám không hợp tác với ngươi chứ? Chuyện là tối nay bọn ta có việc rất quan trọng, nên việc tìm Bảo khố đành phải tạm gác lại sang ngày khác."

Khấu Trọng trịnh trọng nói: "Có bao giờ Khấu Trọng ta không giữ lời chưa! Tóm lại nếu bọn ta tìm được bảo tàng, thì ngươi sẽ có phần. Nhưng nếu như ngươi vẫn muốn phá như thế này, thì cùng lắm chúng ta không cần hợp tác nữa, lúc đó ta sẽ nghe theo Lý phiệt mà giải ngũ về quê, ai đi đường nấy!"

Loan Loan đẩy nhẹ vào ngực hắn, nghiêng đầu, bật cười: "Thiếu soái nguôi giận. Người ta chỉ muốn giúp ngài mà thôi, còn tưởng rằng ngài sẽ cảm kích chứ. Nhưng mà ngài đe dọa như thế e rằng không có tác dụng gì. Thiếu soái vẫn còn có nhiều huynh đệ ở Trường An như vậy, thiết nghĩ giải ngũ về quê cũng không dễ dàng đâu?"

Khấu Trọng bị nàng đánh trúng nhược điểm, đau khổ nói: "May mà được Loan đại tỷ nhắc nhở, bằng không thì ta đã quên mất chuyện đó rồi. Tiểu đệ có thể cam đoan rằng khi tìm thấy Bảo khố, sẽ đem kiệu hoa tới đón đại tỷ chia chác."

Loan Loan biết mình đã chiếm hết thượng phong liền yêu kiều đứng thẳng người lại, hai mắt sáng lên, khôi phục thần thái ung dung, lạnh lùng trước giờ, nhẹ nhàng nói: "VẬY CŨNG TẠM ĐƯỢC, ĐÚNG LÀ NHỮNG LỜI NÓI DỄ NGHE, NHƯNG NHỮNG LỜI NÓI ỀM TAI THÌ THƯỜNG KHÔNG ĐÁNG TIN. TA MUỐN BIẾT RÕ VỀ KẾ HOẠCH CỦA CÁC NGƯỜI, ĐÂY CƠ HỘI CUỐI CÙNG ĐỂ CÁC NGƯỜI BÀY TỎ THÀNH Ý HỢP TÁC."

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu cho nhau, cùng cảm thấy vô phương qua mặt được nàng.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: "Bọn ta căn bản là không có kế hoạch gì hết, ngươi không chịu tin thì cũng chẳng có cách nào giải thích được."

Loan Loan nói một cách bình tĩnh: "VẬY HÃY NÓI CHO LOAN LOAN BIẾT TÌNH HÌNH HIỆN NAY ĐƯỢC KHÔNG. YÊU CẦU VẬY THÌ KHÔNG QUÁ NHIỀU CHỨ."

Khấu Trọng ghé miệng vào sát một bên tai nàng, trước tiên tác quái thối một hơi nhẹ vào đó, rồi mới nói: "THẬT TÌNH ĐÚNG LÀ HAI HUYNH ĐỆ BỌN TA VẪN ĐANG CỐ TÌM XEM CỬA VÀO BẢO KHố Ở CHỖ NÀO. NẾU NHƯ TỬ TỬ ĐƯA CHO BỌN TA DANH SÁCH HAI MƯƠI TÁM TÒA KIẾN TRÚC MÀ LÝ KIẾN THÀNH ĐÃ TRA XÉT THÌ ĐỐI VỚI VIỆC TÌM KIẾM CỦA BỌN TA SẼ CÓ NHIỀU THUẬN LỢI. Ồ HAY! VÌ SAO MÀ KHUÔN MẶT XINH XẮN CỦA TỬ LẠI ĐỎ LÊN NHƯ VẬY?"

Má ửng hồng, Loan Loan gườm gườm nhìn gã: "KHI NÀO TA MUỐN GIẾT NGƯỜI THÌ MẶT TA SẼ CHUYỂN MÀU HỒNG. NẾU KHÔNG PHẢI CÁC NGƯỜI ĐANG GẠT TA, THÌ CÁC NGƯỜI CẦN BẢN KHÔNG BIẾT ĐƯỢC BẢO KHố Ở CHỖ NÀO. TIỂU MUỘI ĐANG NGHĨ XEM CÓ NÊN TIẾP TỤC HỢP TÁC HAY LÀ VẠCH TRẦN THÂN PHẬN CỦA CÁC NGƯỜI, ĐỂ CHO LÝ NGUYỄN CÁT CÓ THỂ RỬA MỖI HẠN THẤU XƯƠNG VÌ BỊ CÁC NGƯỜI ĐÃ LÀM CHO HẮN PHẢI MẤT MẶT."

Từ Tử Lăng mỉm cười: "NGƯỜI ĐỪNG MẤT CÔNG DỌA BỌN TA NỮA. MIỄN LÀ CÓ MỘT CHÚT KHẢ NĂNG, QUÝ PHÁI CHẮC CHẮN KHÔNG CHỊU BỎ ĐI CƠ HỘI LẤY ĐƯỢC TÀ ĐỂ XÁ LỢI, ĐÓ CŨNG LÀ PHƯƠNG PHÁP DUY NHẤT ĐỂ ĐÁNH BẠI THẠCH CHI HIỀN."

Khấu Trọng tiếp: "BỌN TA CŨNG CÓ THỂ HỢP TÁC Ở NHỮNG CHUYỆN KHÁC, VÍ NHƯ LIỀN THỦ ĐỂ GIẾT CHẾT THẠCH CHI HIỀN. MIỄN LÀ TỬ TÌM ĐƯỢC CHỖ LÃO ĐANG ẨN THÂN, THÌ BỌN TA CÓ THỂ TRỢ GIÚP TIÊU DIỆT LÃO."

Từ Tử Lăng biết rằng Khấu Trọng đang dò xét Loan Loan, để xem nàng có biết được Thạch Chi Hiền là trụ trì Vô Lậu tự hay không.

Loan Loan lắc đầu: "DÙ CÓ BIẾT CHỖ Ở CỦA LÃO, CHÚNG TA CŨNG CHẴNG LÀM ĐƯỢC GÌ. CHẴNG PHẢI VẬY THÌ NĂM ĐÓ LÃO ĐÃ CHẾT DƯỚI TAY CỦA TỨ ĐẠI THÁNH TĂNG RỒI. CHỈ CÓ CÁCH LÀ ÉP LÃO PHẢI TỬ CHIẾN THÌ MỚI CÓ THỂ GIẾT LÃO MÀ THÔI. CÒN KHÔNG VỚI BẤT TỬ ẨN PHÁP CÙNG ẢO MA THÂN PHÁP CỦA LÃO, CHO DÙ CẢ CHÚC SỰ PHỤ VÀ NINH ĐẠO KỲ CÓ LIỀN THỦ CŨNG KHÔNG LÀM GÌ NỔI."

Hai gã nghe xong thì thực sự cảm thấy kinh ngạc và hiểu được tại sao chánh tà lưỡng đạo lại kiêng dè Thạch Chi Hiền như thế, vì căn bản là chẳng có cách nào có thể đánh bại nổi vị cái thể ma quân này. Về mặt này cũng có thể thấy ít ra Loan Loan cũng đang có thành ý hợp tác với hai gã, nếu không nàng sẽ không thẳng thắn đến vậy.

Khấu Trọng nói: "Thạch Chi Hiền thì không cần nói đến, nhưng thủ hạ của lão đầu phải ai cũng đều biết Bất Tử ẩn pháp. Chỉ ít bọn ta cũng có thể giết được một vài tên để tế cò, làm suy yếu lực lượng của lão."

Loan Loan thở dài: "Âm Quý Phái bọn ta và Thạch Chi Hiền từ lúc đó đến nay vẫn đang duy trì được một thế cân bằng vì diều, song phương đều cố kỵ lẫn nhau. Một khi thế cân bằng bị phá vỡ thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được, cho nên bọn ta sẽ không khinh cử vọng động cho đến khi tìm thấy được Tà đế Xá lợi."

Từ Tử Lăng nói: "Không cần các người phải ra tay, mọi việc để cho bọn ta tự lo lấy. Chỉ cần người cung cấp thông tin chuẩn xác. Bọn ta sẽ có cách xử lý việc này ổn thỏa."

Loan Loan trầm giọng hỏi: "Vậy các người đang muốn giết người nào?"

Khấu Trọng hỏi dò: "Dương Hư Ngạn thì như thế nào?"

Loan Loan đáp: "Dương Hư Ngạn đã được Thạch Chi Hiền chân truyền cho Ảo Ma thân pháp, muốn giết được hắn đâu có dễ. Sao hai người không tìm mục tiêu nào khác có phải thực tế hơn không, An Long là một lựa chọn quá tốt đó, giết được hắn là một đả kích rất nghiêm trọng đối với Thạch Chi Hiền. Lão đang là người liên hệ tin tức giữa Dương Hư Ngạn và Thạch Chi Hiền và cũng là kẻ duy nhất được Thạch Chi Hiền tín nhiệm."

Từ Tử Lăng nói: "An Long đang trốn ở đâu?"

Loan Loan nói: "An béo này tuy là lão hồ ly, song muốn tìm thì vẫn có thể tìm ra dấu vết của lão hắn, việc này để ta lo liệu. Vậy thì đêm nay các người định làm cái gì hả?"

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt ra hiệu một cái, rồi Khấu Trọng quả quyết: "Bọn ta đang muốn thử xem Dương Hư Ngạn có thực sự không giết được hay không?"

Loan Loan chau mày: "Đêm nay Dương Hư Ngạn vốn không có ở trong thành, các người làm sao giết hắn được chứ?"

Hai gã cùng ngạc nhiên nhưng lại bán tín bán nghi. Loan Loan dựa vào đâu mà nắm rất rõ hành tung quý bí của tên Ảnh Tử Thích Khách này đến vậy?

Loan Loan mỉm cười: "Do ta may mắn mà biết được hành tung của hắn tối nay. Hắn không ở Trường An vì phải đi đón tiếp một tình nhân khác của hắn là Vinh Giảo Giảo, các người minh bạch chưa?"

Khấu Trọng thừa cơ hỏi luôn: "Vậy Vinh Giảo Giảo có quan hệ thế nào với các người?"

Loan Loan nói: "Chuyện này xin thứ lỗi Loan Loan không thể tiết lộ, dù sao đêm nay các người cũng nhàn rồi vô sự, ta có một đề nghị rất hay ho cho các người."

Khấu Trọng chỉ hy vọng rằng nàng bám theo hai gã nữa, chán nản: "Không biết người có cái gì tốt để giới thiệu cho bọn ta vậy?"

Đôi mắt Loan Loan lóe lên một tia sát ý, lấy trong tay áo ra một tấm bản đồ rồi nhẹ nhàng nói: "Đây là bản đồ của Ngoại Tân quán mà sứ thần Đột Quyết đang ở. Như bọn ta đoán không lầm, Triệu Đức Ngôn cũng đang có mặt ở đó. Nếu có thể giết được hắn, thì việc đó sẽ đả kích cực kỳ nghiêm trọng đối với Thạch Chi Hiền. Nhưng Triệu Đức Ngôn rõ ràng không là người dễ đối phó, Đột Quyết lại có nhiều cao thủ hạng nhất ở tại đó, các người cứ suy tính cho kỹ đi!" Khấu Trọng liền tiếp nhận lấy bản đồ, Loan Loan yêu kiều cười: "Nếu ta lại phát hiện được rằng đêm nay hai người lén lút đi tìm bảo tàng, ta nhất định đánh cho các người không bò dậy nổi, đã hiểu chưa?"

Loan Loan mỉm cười khúc khích rồi vẫn đi chân trần như vậy như u linh lướt nhẹ gần đến đầu cầu phía tây sau đó hòa lẫn vào dòng người đang hết sức phấn khởi đón giao thừa.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng nhìn nhau cười khở, không biết nói gì.

Tại sao huyết bí mật của Đồng Hưng Xã, Cao Chiếm Đạo sau khi nghe được tin Dương Hư Ngạn không còn ở trong thành, liền hỏi: "Bây giờ bọn ta cần phải làm gì tiếp?"

Từ Tử Lăng nhìn thấy vẻ trầm ngâm của Hầu Hi Bạch liền hỏi: "Hầu huynh có cho rằng những lời Loan yêu nữ nói có đáng tin không?"

Hầu Hi Bạch thở dài, gương ép nói: "Trước khi có được Tà đế Xá lợi, những lời của yêu nữ có thể tin đến chín phần, vì nếu đưa cho bọn ta những tin không đúng thì đối với Âm Quý Phái chẳng có lợi gì mà còn có hại nữa."

Khấu Trọng quả quyết bảo Cao Chiếm Đạo: "Bọn ta sẽ không dự tiệc tất niên đêm nay nữa! Phạm kẻ tới không phải là Dương Hư Ngạn, thì những thích khách khác đâu đủ tư cách mà dám đến ám sát bọn ta."

Ngưu Phụng Nghĩa nhận mệnh lệnh rồi đi ra ngoài.

Từ Tử Lăng tiếp: "Còn một chuyện rắc rối nữa là không biết bằng cách nào mà Loan yêu nữ đã dò ra được quan hệ giữa bọn ta và Đồng Hưng Xã. Chiếm Đạo, người đã có cách gì để ứng phó với chuyện này không?"

Cao Chiêm Đạo trong lòng đã có sẵn tính toán liền đáp: “Việc này đơn giản. Những năm gần đây, bọn thuộc hạ đã từng lường đến tất cả các tình huống xấu nhất có thể xảy ra, nên đã xem xét, cân nhắc nhiều phương pháp ứng biến khác nhau. Chỉ cần hai vị đương gia gật đầu một cái thì toàn bộ Đồng Hưng Xã sẽ lập tức biến mất hoàn toàn, địch nhân sẽ không thể tìm ra nổi dù chỉ là nửa cái bóng.”

Khấu Trọng mừng rỡ nói: “Việc đó coi như đã xong. Quan trọng nhất với bọn ta hiện nay là thời gian, bằng không để lâu quá sẽ khiến cho đám yêu phụ, yêu nữ đó nghi ngờ.”

Lôi Cửu Chỉ đạo: “Theo như Hi Bạch đã nói lúc nãy, đoạt được Tà đế Xá lợi vẫn chưa đủ thỏa mãn Âm Quý Phái phải không?”

Hầu Hi Bạch hừ lạnh một tiếng: “Việc này ta dám lấy tính mạng ra bảo đảm. Âm Quý Phái bây giờ trở thành giáo phái có thế lực lớn nhất của Ma môn, toàn là do bọn chúng không từ một thủ đoạn tồi tệ nào không mà không dám dùng. Chúc Ngọc Nghiền lại càng là người vô tình vô nghĩa, bọn yêu nữ đó chỉ chịu chia sẻ bảo tàng cùng với bọn ta khi nào mặt trời mọc lên ở đằng tây mà thôi.”

Khấu Trọng gật đầu đồng ý: “Ta cũng không có ảo tưởng gì về bọn chúng, nhưng bọn chúng quả thật rất thần thông quảng đại, không gì là không biết. Không biết ai ở trong nội cung nhà Đường đang là người của Âm Quý Phái? Thân phận địa vị của người này tuyệt đối không thấp.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Câu hỏi này phải do chính người tự trả lời lấy, đâu có ai hiểu rõ tình hình trong nội cung hơn người đầu chủ.”

Khấu Trọng trầm ngâm nghĩ một lúc rồi nói: “Trong nội cung ta cũng chỉ biết Trương Tiếp dư và Doãn Đức phi là hai người có thế lực lớn nhất, nhưng thật ra ai là yêu nữ thì ta thật sự không hề thấy chút manh mối nào cả.”

Hầu Hi Bạch gật đầu nói: “Nếu bọn ta vì biết Trương Tiếp dư đã trúng phải Phần Kinh Tán mà cho rằng nàng ta không phải là yêu nữ thì chúng ta đã vô cùng khinh suất.”

Lôi Cửu Chỉ nói: “Có cơ hội thì phải nghĩ cách dò xét xem. Ai chịu che giấu thân phận Mạc thần y hộ người thì người đó đáng nghi nhất. Chỉ có điều làm việc này cần phải đặc biệt cẩn thận, không lại biến khéo thành vụng, bại lộ luôn thân phận của người đó.”

Khấu Trọng quay sang hỏi Tra Kiệt nãy giờ vẫn không nói gì: “Người đã chấm trúng Hỷ Nhi cô nương phải không?”

Không có ai nghĩ đến chuyện gã đột nhiên quay qua hỏi về chuyện này, mà lại hỏi huých toẹt ra như vậy, Tra Kiệt lập tức cảm thấy cực kỳ bối rối, xấu hổ ấp úng: "Thuộc hạ... ôi... thuộc hạ..."

Khấu Trọng cười: "Ở đây đều là người trong nhà, có thể nào thì nói thế đó. Chỉ là ta đang quan tâm đến chuyện chung thân đại sự của ngươi."

Tra Kiệt đỏ hết cả mặt, cúi đầu nói nhỏ: "Trọng gia minh xét, Tiểu Kiệt tuyệt đối không dám để chuyện riêng của mình mà làm ảnh hưởng đến việc công." Lôi Cửu Chỉ lên giọng bề trên: "Vậy tức là ngươi đã có một mối tình thâm đối với Hỷ Nhi rồi!" Khấu Trọng hỏi tiếp: "Còn Hỷ Nhi đối xử với ngươi thì thế nào?"

Tra Kiệt nói với giọng buồn rầu: "Nàng đối xử tốt với thuộc hạ cũng như với những người khác thôi. Nhưng... ôi, thuộc hạ đang không hiểu cần phải nói ra sao nữa."

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Chuyện này đơn giản, Ta sẽ bắt mạch ái tình của nàng giúp ngươi, tra xét một lần luôn cho hai ngươi đỡ phải đau khổ như vậy nữa."

Hầu Hi Bạch bỗng ngạc nhiên hỏi: "Xin thứ cho tiểu đệ ngu dốt, Trọng thiếu gia ngươi sẽ nhúng tay vào việc này hay sao vậy?"

Khấu Trọng ngang nhiên nói: "Tiểu Kiệt là huynh đệ của bọn ta, chuyện của gã cũng là chuyện của ta, vì thế ta sẽ phải dốc hết tâm lực để giúp hắn chứ."

Tra Kiệt cảm động tới mức nói không ra lời, nhưng vẫn chưa minh bạch Khấu Trọng có phương cách nào để giúp gã trong chuyện tình cảm thế này.

Khấu Trọng lại nói: "Đêm nay tất cả ai về nhà nấy ngủ một giấc. Hay là chúng ta nghe theo lời Loan yêu nữ mà đến gây sự với Triệu Đức Ngôn được không?"

Hầu Hi Bạch nói: "Chỉ một mình Triệu Đức Ngôn đã đủ khiến bọn ta nhúc nhích rồi, huống hồ ở đó còn có rất nhiều cao thủ Đột Quyết, Tử Lăng huynh định thế nào?"

Từ Tử Lăng nói: "Đại sự hàng đầu bây giờ là phải lấy cho bằng được một nửa Bất Tử ấn quyền ở chỗ Dương Hư Ngạn."

Mắt Hầu Hi Bạch xuất hiện thần sắc cảm kích, nhưng lại chuyển ngay sang chán nản: "Bọn ta có lẽ rất khó để thực hiện được chuyện đó, nhiều khi tiểu đệ đã rất muốn hủy phần nửa quyền đang giữ, để Dương Hư Ngạn vĩnh viễn không thể có đầy đủ Bất Tử ấn quyền nữa."

Từ Tử Lăng nói: “Nếu muốn cướp về nửa Bất Tử ấn quyền trong tay Dương Hư Ngạn đương nhiên là khó hơn lên trời, Nhưng muốn xem được toàn bộ Bất Tử ấn quyền đó thì không phải không có khả năng. Sư Phi Huyền là người đã từng đọc qua toàn bộ quyền bí pháp đó, chỉ cần...”

Hầu Hi Bạch nói như đinh đóng cột: “Việc đó thì vi phạm môn quy, ta tuyệt đối không thể theo ngoại nhân để học Bất Tử ấn pháp được.”

Khấu Trọng giơ ngón cái lên tán thưởng: “Có chí khí, thế nào bọn ta cũng cách giúp người. Giả sử bọn ta mua chuộc được Vinh yêu nữ, yêu cầu ả lừa được Dương Hư Ngạn rồi dụ gã cởi quần áo trèo lên giường, gã không thể vừa làm chuyện đó vừa treo Bất Tử ấn quyền trên cổ đúng không!” Từ Tử Lăng bỗng động tâm hỏi: “Ở Trường An có kiểu nhà tắm nào có hồ nước nóng riêng hay không?”

Khấu Trọng vỗ đùi cười: “Lợi hại thật, như vậy mà cũng dễ người nghĩ ra.”

Cao Chiếm Đạo, Tra Kiệt và Lôi Cử Chỉ đang ngạc nhiên không hiểu gì thì Hầu Hi Bạch kêu lên “A” một tiếng, mặt lộ vẻ vui mừng nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên, An Long rất thích luyện khí công trong nước ấm, vừa thoải mái lại đặc biệt có ích giúp gia tăng tu vi nội công.”

Điểm này Khấu Từ hai gã hoàn toàn không ngờ tới, thì ra lại có chuyện như vậy.

Tra Kiệt nói: “Theo thuộc hạ tìm hiểu thì Trường An có đến cả trăm nhà tắm lớn nhỏ đủ loại. Ba nơi nổi tiếng nhất Thanh Phong Tuyền ở Đông thị, Ngung Thúy đường ở Tây thị và Nhạc Tuyền quán ở Bắc Lữ, tất cả đều có hồ tắm nước nóng.”

Cao Chiếm Đạo nói: “Chỉ cần cho thuộc hạ biết diện mạo của An Bàn tử, thì sẽ rất dễ dàng biết được hẳn đến nhà tắm nào.”

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng đưa mắt nhìn về phía Hầu Hi Bạch.

Hầu Hi Bạch nói: “Về hình lão thì quá dễ, nhưng vấn đề là bọn ta xử trí lão rồi thì làm sao biết đường mà đối phó được Dương Hư Ngạn nữa đây?”

Khấu Trọng hướng Từ Tử Lăng đưa mắt ra hiệu, Từ Tử Lăng hiểu ý, nói: “Ta muốn nói riêng mấy câu với Hầu huynh.”

Khấu Trọng đứng dậy nói: “Bọn ta không có việc gì thì đi nghỉ một lúc đây!” Hầu Hi Bạch mỉm cười nói: “Mời Thiếu soái lưu lại.”

Khấu Trọng được tin tưởng như vậy cảm thấy rất vui sướng, vội ngồi ngay xuống. Sau khi bọn Lôi Cửu Chỉ rời khỏi, trong tiểu sảnh chỉ còn lại ba người bọn họ, tiếng pháo hoa cùng tiếng cười nói vui vẻ, ồn ào từ ngoài đường không ngừng vọng lại.

Từ Tử Lăng bỗng thấy khó nói, im lặng một lúc lâu rồi mới nói: "Cứ như Loan yêu nữ đã kể, ngoài Bất Tử ấn pháp rất lợi hại sư phụ huynh còn có Ảo Ma thân pháp nữa. Vì thế vô luận địch thủ có người đông thế mạnh đến đâu, lệnh sư vẫn có thể phá vây mà thoát, đúng không?"

Hầu Hi Bạch gật đầu nói: "Đúng là như vậy, Loan Loan không có lừa hai người. Cả hai loại võ công này đều là do Thạch sư phụ sáng chế ra, có quan hệ mật thiết với nhau."

Khấu Trọng trầm giọng nói: "Hầu huynh có thông thạo Ảo Ma thân pháp không?"

Hầu Hi Bạch lắc đầu nói: "Ảo Ma thân pháp là một trong những các bản lĩnh xuất chúng của Thạch sư phụ. Trừ phi tiểu đệ đánh bại được Dương Hư Ngạn, thì mới được Thạch sư phụ truyền thụ tuyệt kỹ đó."

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng sau khi nghe xong liền đưa mắt nhìn nhau. Hai gã đề cập tới Ảo Ma thân pháp là để dò hỏi tâm ý thực sự của Hầu Hi Bạch đối với sư phụ Thạch Chi Hiền của gã, ai ngờ lại biết được thêm chuyện này.

Hầu Hi Bạch thấy hai người có thần sắc cổ quái, cảm thấy có chuyện chẳng lành, ngạc nhiên nói: "Có chuyện gì không?"

Khấu Trọng đáp: "Không rõ Loan yêu nữ có hồ ngôn loạn ngữ hay không, nàng bảo rằng Dương Hư Ngạn đã được lệnh sư chân truyền Ảo Ma thân pháp. Bây giờ muốn đánh bại thì dễ còn giết hấn thì rất khó."

Hầu Hi Bạch chấn động toàn thân, mặt tái hấn đi, thất thanh hỏi: "Cái gì?"

Không lâu sau gã lại lắc đầu than: "Không thể như vậy! Ôi, đúng là khó mà biết chắc được."

Từ Tử Lăng bèn giải thích: "Lần tranh đoạt Bất Tử ấn quyền ở Tứ Xuyên thì khi đó không thấy Dương Hư Ngạn thi triển Ảo Ma thân pháp, nên Hầu huynh mới cho rằng hấn vẫn chưa được lệnh sư truyền thụ thân pháp, nhưng cũng có thể là do hấn rắp tâm che giấu, cho nên bọn ta nhất thời chưa phán đoán được, vậy tạm gác việc này qua một bên việc này không nói tới nữa. Nếu bữa đó Hầu huynh không gặp được ta, huynh chắc chắn sẽ không biết có tồn tại Bất Tử ấn quyền đúng không?"

Khấu Trọng vỗ đùi nói: “Ta đã rõ rồi!” Hầu Hi Bạch nhìn về phía gã, cười khổ nói: “Khấu huynh nói đi, tâm trí tiểu đệ bây giờ đang rối loạn, rất cần có người chỉ rõ chỗ sai sót.”

Khấu Trọng nói: “Thạch Chi Hiền muốn hại chết con gái của lão.”

Ngay cả Từ Tử Lăng cũng thất thanh la lên: “Cái gì?”

Khấu Trọng nói: “Ta đứng ngoài nhìn vào thì thấy Thạch Chi Hiền tuy không trực tiếp hạ lệnh giết Thạch Thanh Tuyền, nhưng đã tiết lộ chỗ cất Ấn quyền cho An Long biết. Chà, hổ dữ còn không ăn thịt con, lão làm vậy quả thực cực kỳ tàn nhẫn!” Hầu Hi Bạch gật đầu nói: “Thạch sư phụ đúng là người có trái tim sắt đá như vậy!” Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chỉ có thể ngây dại nhìn hẩn.

Khuôn mặt tuần tú của Hầu Hi Bạch lúc trắng lúc đỏ, một lúc sau thì chán nản than: “Chẳng có một chút công bình nào, Thạch sư phụ chẳng những thiên vị Dương Hư Ngạn mà còn muốn để gã đi giết ta nữa.”

Từ Tử Lăng nói: “Chắc là do bản tính của Dương Hư Ngạn gần giống lão nên có nhiều giá trị để lợi dụng.”

Khấu Trọng vẫn không hiểu: “Nếu ta là Thạch Chi Hiền, tuyệt đối sẽ không để lãng phí một nhân tài như Hầu huynh. Tại sao lão không ra lệnh bắt huynh phải hợp tác với Dương Hư Ngạn, có phải tốt hơn nhiều là bảo Dương Hư Ngạn đến giết huynh không?”

Hầu Hi Bạch liền đáp: “Đó là truyền thống trong môn phái tiểu đệ, rất khó giải thích cho người khác hiểu nổi. Ban đầu Thạch sư phụ có ý là bồi dưỡng tiểu đệ trở thành người chuyên đối phó truyền nhân của Từ Hàng Tịnh Trai. Nhưng do tiểu đệ đã không đáp ứng được kỳ vọng của lão, vì thế sư phụ mới quyết định loại trừ.”

Từ Tử Lăng hỏi tiếp: “Từ nay về sau Hầu huynh định thế nào?”

Hầu Hi Bạch cố gắng phấn khởi tinh thần, nói: “May mắn còn có hai huynh giúp đỡ tiểu đệ, nếu không tiểu đệ chắc chắn chẳng thể nào vực dậy nổi, chỉ biết bỏ trốn càng xa càng tốt.”

Khấu Trọng cười: “Hầu huynh đúng là một trang hảo hán, bây giờ huynh có muốn đổi ý hay chưa, để bọn ta còn đi cầu cạnh Sư Phi Huyền độc Bất Tử ấn pháp cho huynh nghe.”

Hầu Hi Bạch hồi phục vẻ tiêu sái, cười lớn: “Tư tưởng đó đã thâm căn cố đế trong lòng tiểu đệ, làm sao một sớm một chiều có thể thay đổi được. Trong tình huống hiện giờ, theo

môn quy của tệ môn, bất kể tiểu đệ hoặc Dương Hư Ngạn ai có cả hai nửa Bất Tử ấn quyền thì người đó quyền luyện Bất Tử ấn pháp.”

Từ Tử Lăng lại hỏi: “Nếu như lệnh sư chỉ truyền Ảo Ma thân pháp cho riêng Dương Hư Ngạn rồi bất chấp môn quy mà truyền nốt cho gã cả Bất Tử ấn pháp, như thế đối Hầu huynh chẳng phải là phi thường bất lợi?”

Hầu Hi Bạch trả lời: “Tử Lăng nghĩ như vậy là vì không hiểu rõ quy củ của Ma môn. Thạch sư phụ đã ghi chép bí pháp vào trong sách, như vậy gọi là lập ‘Pháp Quyền’. Sư phụ bị lời chú thệ ước thúc, phải để cho tiểu đệ cùng Dương Hư Ngạn tranh đoạt. Ngoài ra không được truyền thụ bí pháp nào khác cho bất kỳ ai khác. Nếu ông ấy không lập Pháp quyền thì không bị giới hạn như vậy.”

Khấu Trọng quả quyết: “Thôi được, Khấu Trọng ta lập thệ rằng sẽ giở mọi thủ đoạn để cướp bằng được một nửa quyền Bất Tử ấn quyền còn lại đang ở trong người Dương Hư Ngạn mang về đây cho Hầu huynh.”

Từ Tử Lăng mỉm cười: “Bọn ta quyết tâm muốn đoạt Bất Tử ấn quyền thì Dương Hư Ngạn cũng đâu có kém gì. Chỉ cần lợi dụng tốt mối quan hệ hai chiều này, lại dùng lão An Long làm mối nhử, nói không chừng sẽ thành công.”

Khấu Trọng nghiêm nét mặt hỏi: “Theo quy củ của quý môn, nếu sư phụ muốn giết đệ tử, đồ đệ sẽ phải ứng phó như thế nào?”

Hầu Hi Bạch khóe miệng lộ ra nét cười lạnh lẽo, thản nhiên đáp: “Đương nhiên là phải xuất toàn lực ra để phản kháng, chẳng nhẽ phải ngồi yên mà chịu chết ư?”

Khấu Trọng cười nói: “Ha ha! Vậy là tốt rồi. Đêm nay cảnh đẹp như thế, bọn ta lại đang rảnh rỗi vô sự, sao không lấy ngựa rồi theo bản đồ đến Ngoại Tân quán tham quan một lượt, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đều vui vẻ đáp ứng.

- o O o -